

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: M. E.**, zastoupena Mgr. Terezou Horáčkovou, advokátkou, se sídlem Lánská 453, Líbeznice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 403/2003 - 16 ze dne 17. 2. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Tereze Horáčkové, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč. Odměna bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 403/2003 - 16 ze dne 17. 2. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4071/VL - 11 - 04 - 2003 ze dne 10. 9. 2003, kterým byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku a vady řízení před krajským soudem. Nezákonnost dle stěžovatelky spočívá v tom, že se krajský soud

při svém rozhodování dopustil nesprávného právního posouzení otázky, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a zda se na ni vztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Krajský soud se dle stěžovatelky dostatečně nezabýval její argumentací, o níž opírala žalobu. Stěžovatelka uvádí, že žádost o udělení azylu podala proto, že byla nucena opustit zemi svého původu z toho důvodu, že jí hrozilo nebezpečí od tamních mafiánských skupin. Vady řízení pak stěžovatelka shledává v porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalovaný si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci a nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, přitom krajský soud pro tyto vady jeho rozhodnutí nezrušil.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatelka navrhuje přiznání odkladného účinku jí podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na skutečnost, že stěžovatelčina žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na tomto území České republiky. Kasační stížnost je dle žalovaného nedůvodná a žalovaný navrhuje její zamítnutí.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že do České republiky přicestovala za svojí matkou v srpnu 2003, neboť v zemi svého původu měla problémy se strýcem a hrozilo jí tam od něj nebezpečí. Stěžovatelka žila v domě se svými příbuznými, její strýc se o ní staral, ale požadoval zpět peníze, které ji předtím dal, navíc stěžovatelku vyháněl z domu. Tento problém stěžovatelka řešila odjezdem do České republiky. Žalovaný stěžovatelčinu žádost zamítl podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že byla podána zjevně nedůvodně. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí stěžovatelka napadla žalobou, v níž uvedla, že si je vědoma skutečnosti, že důvody, pro které o azyl žádám, neodpovídají podmínkám uvedeným v § 12 zákona o azylu, žádala však o posouzení splnění podmínek podle § 14 téhož zákona a udělení azylu z humanitárních důvodů. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 6. 5. 2004 a ta jej napadla kasační stížností dne 17. 5. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Kasační stížnost je opravným prostředkem v rámci správního soudnictví, který směřuje proti rozhodnutí krajského soudu a který může být podán toliko z kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka svojí kasační stížností míří na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Pokud jde o namítané vady řízení před žalovaným, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka se v řízení před krajským soudem domáhala přezkumu podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Vady řízení před žalovaným nenamítala. Je-li podle tohoto ustanovení nepřípustnou mimo jiné kasační stížnost, která se opírá o důvody, které nebyly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno (tedy před krajským soudem), ač tak mohlo být učiněno, přitom stěžovatelce v uplatnění námitek procesního

charakteru, jež by směřovaly do vad řízení před žalovaným, v řízení o žalobě objektivně nic nebránilo, není v této části kasační stížnost přípustnou a Nejvyšší správní soud se jí z tohoto důvodu nemohl v této části zabývat.

Stejný závěr je třeba učinit ohledně námitek splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a pro konstataci existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. I v případě těchto námitek jde o tvrzení, která nenalézají své opory v žalobě, jíž stěžovatelka podle § 75 odst. 2 s. ř. s. determinovala přezkumnou činnost krajského soudu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného. Ani v tomto případě stěžovatelce v uplatnění těchto námitek již v řízení před krajským soudem objektivně nic nebránilo, a tedy ani v této části není kasační stížnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustnou a Nejvyšší správní soud se jí z tohoto důvodu nemohl v této části zabývat.

Přípustnou shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost toliko v té části, kde stěžovatelka namítá nesprávné posouzení splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V rozsahu této námitky tedy Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatelka namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, musí Nejvyšší správní soud nejprve posoudit, zda ve stěžovatelčině případě došlo k důvodné aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy zda stěžovatelčina žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Poukazovala-li stěžovatelka v průběhu správního řízení toliko na své potíže s příbuznými, konkrétně se strýcem, který ji vyháněl z domu, pak tato skutečnost zřetelně nenasvědčovala tomu, že by stěžovatelka v zemi svého původu mohla být vystavena pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Pronásledování je tu třeba interpretovat ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu; jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud by byla prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Příkoří, jehož se stěžovatelce mělo dostat, není jevem státní mocí přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným. Jde toliko o příkoří páchané ze strany soukromé osoby. Tento závěr ohledně nesplnění podmínek pronásledování učinil Nejvyšší správní soud s přísným respektováním základních principů, na nichž je azylové zákonodárství obecně postaveno. Z čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a z Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967 lze dovodit, že důvodem udělení azylu v případě represe musí být skutečnost, že jde o represi ze strany státu. V případě stěžovatelky tak nezbývá než uzavřít, že z jejích vyjádření učiněných u žalovaného nevyplynuly skutečnosti, podle nichž by se v jejím případě jednalo o represi uskutečňovanou ze strany státu, ať již přímou, kdy stát sám by stěžovatelku ze zákonem stanovených důvodů pronásledoval, tak i nepřímou, o kterou by se jednalo tehdy, pokud by stát stěžovatelku před pronásledováním cíleně nechránil. To ostatně stěžovatelka potvrdila i v žalobě, kde sama poukazovala na nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Dospěl-li krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, což také nečinil. Pokud totiž nebyly, s ohledem na stěžovatelčina tvrzení učiněná

v průběhu správního řízení, samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu plně dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodů předvídaných v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto krajský soud nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval. Vytknout je však třeba krajskému soudu odůvodnění ve vztahu k přezkumu splnění podmínek pro udělení azylu podávaných z § 14 zákona o azylu. Ztotožnit se sice lze s krajským soudem v konstatování, že soud není kompetentní k udělování jakéhokoli azylu, jak soud uvedl, avšak důvodem, pro který se krajský soud neměl zabývat otázkou splnění azylu z humanitárních důvodů nebyla v tomto případě skutečnost, že jde o správní uvážení žalovaného (když žalovaný se správně touto otázkou nezabýval), ale právě skutečnost již shora podaná, že stěžovatelčina žádost byla zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. To však nic nemění na nedůvodnosti stěžovatelčiny kasační stížnosti. Nezabýval-li se krajský soud posouzením splněním podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a učinil-li tak správně, nemohl se dopustit stěžovatelkou namítané nezákonnosti.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není zčásti přípustná a zčásti důvodná. V nepřípustné části se Nejvyšší správní soud kasační stížností nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a ve zbylé části ji jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nebyla přiznána.

Stěžovatelce byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2004, č. j. 14 Az 403/2003 - 36, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka Mgr. Tereza Horáčková. Nejvyšší správní soud jí určil odměnu za zastupování ve výši 1075 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) za použití § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, spolu s jedním režijním paušálem podle § 13 téže vyhlášky. Pokud jde o písemné podání advokátky ze dne 15. 6. 2005, v němž sdělovala, že nevznáší námitku podjatosti vůči soudcům, kteří budou věc projednávat a rozhodovat, pak nešlo o podání, jež by představovalo úkon právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu ani o úkon blížící se úkonům uvedeným v § 11 odst. 2 advokátního tarifu; to platí rovněž pro podání ze dne 24. 5. 2005 a odměna za tato podání ustanovené advokátce nepřísluší. K zaplacení odměny byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu